

hold til denne Sag nu engang have indtaget, indtaget, som den ærede Rigsdagsmand mener, ved en Feil, vi nu ville skule og dække, men jeg tør sige, indtaget efter dyb Overveielse af Sagen, og uden at Ministeriet er sig nogen saadan Feil bevidst. Den Grundtanke, og jeg skal kalde det en smuk og patriotisk Grundtanke, som gaaer igjennem Forslaget, er udviklet af den ærede Rigsdagsmand selv, det er, at det skulde være klart for Verden, ligesom ogsaa for det danske Folk, at Kronen kommer til den Linie, der nu er Tale om, som en dansk Krone, at den ved Hjælp af Kongeloven kommer til den, ikke som til en ny Kt, der falder ned fra Himlen, men som til en Kt, der faaer den som Arving, eller, om jeg maa bruge det fremmede Udtryk, som Quasi-Arving. Denne Grundtanke fortjener al Respect, og dersom denne Grundtanke ikke var forhaanden i det kongelige Budskab, saa vilde det være en Mangel ved det kongelige Budskab (Hør!); men jeg maa erklære, at jeg ikke finder en saadan Mangel at være tilstede (Se! Hør!). Udtalelsen i Warschauer-Protocollen, som er fremhævet af den ærede Rigsdagsmand selv, Udtrykket i Londonertraktaten, som er fremhævet af den ærede Rigsdagsmand selv, og Udtrykkene i Renunciationsacterne, ligeledes fremhævede af den ærede Rigsdagsmand, bære for Europa og for det danske Folk fuldt Vidnesbyrd om, at Kongen har villet søge at bringe denne nye Linie til Thronfølgen i Danmark igjennem de bestaaende Arverettigheder og ved deres Hjælp (Hør!). Dette er en Quasi-Legitimitet; den fulde Legitimitet kunde ikke ventes, saalænge som det blev anseet for nødvendigt, at Prinds Christian for sin Person skulde besejle Danmarks Throne (Hør!). Nu bliver altsaa Spørgsmaalet, om det, for end yderligere at opretholde denne saaledes for hele Verdens Dine for Dagen lagte Hensigt, at bringe den nye Thronfølger til at være Thronfølger igjennem Kongeloven og ved

Hjælp af Acter, der vare foretagne i Henhold til Kongeloven, endvidere er nødvendigt at støtte denne Anskuelse ved den Retning, som i det nærværende Forslag er givet denne Tanke. Jeg sigter her fornemmeligen til det Punkt, at den efter Kongeloven gjældende Arverets Opbævelse skulde nævnes som Noget, der først indtræder, naar den glücksborgske Linie har bestegit Thronen, istedetfor at den i det kongelige Budskab er nævnt at skulle finde Sted, naar Mandstammen, der nedstiger fra Fredesrik den 3die, er uddød (Hør!). I det kongelige Budskab nævnes disse to Ting som samtidige. Frederik den 3dies mandlige Kts Uddoen er det Moment, i hvilket begge Dele skee. Da man ved en tidligere Leilighed i denne Sal gjorde opmærksom paa, at det vilde være rigtigt fra en eller anden Side, om disse to Sætninger i Ordenen omsattes, saa tilstaaer jeg, at jeg dengang ikke meente, at man vilde forkaste denne Samtidighed. Jeg troede, at man vilde fastholde den, uagtet man omsatte de dertil hørende Sætninger. Jeg maa nu gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, om ikke den Orden, hvort disse Sætninger forekomme i det kgl. Budskab, for det Første er den logiske, fordi den ene, som i det kgl. Budskab staaer først, er Grundvolden for den anden, eller idetmindste en uafviselig Betingelse for den anden. Dernæst maa jeg gjøre den ærede Forslagsstiller opmærksom paa, om det ikke vilde være nogen Fare forbunden med at bytte disse Sætninger om i Ordenen.

Rettelse.

Nr. 24, Sp. 382 L. 11: „at han ved Spørgsmaalet om“ for: „at her er Spørgsmaalet, om“.